Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

Конгрес
Українських
Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 - 20 червня 2005 року № 24 (84)

ТО ЩО, – МАЙДАН-2 ?

Київ. Книжковий ринок „Петрівка”. Біля торгового рундука стоять двоє. Задоволеним ситим оком озирають ринок. Все схоплено, навколо — суціль мотлох на „родном язикє”, жодної української книжки. Один другому показує на кіоски: „На Украінє савсєм нє асталась інтєллєктуальнава прадукта.” На що той відказує: „Так, аткуда ж єму здєсь взяцца?”

Це бридке дійство зветься одним словом: „війна”. Війна щодня, щогодини, щохвилини і щосекунди... Вона не скінчилася ні у 45-му, ні згодом, вона триває і не припиниться ніколи. Змінилися лише прийоми та методи її ведення. Мій свояк, етнічний німець, відверто зізнався: „Война нє окончілся. Ми сейчяс— нє стрєляйт, ми вас— покупайт.” Україна воює, точніше, з нами воюють. Хто вороги? Та їх— хоч греблю гати! Ну, хоча б і ті ж німці, як союзники нашого стратегічного ворога - Росії. Саме кегебешна Росія є на сьогодні головною загрозою для України.

Коли „імператор всєя Русі” полковник КГБ Путін каже про „дружбу” з Україною, натягуючи належну за дипломатичним етикетом кислу посмішку, його з голови видають нелюдські очі. У них - неприхована лють ампутанта, інваліда, якому примусово відтяли ноги. Кремлівський мрійник. Чи ж можна „пришити назад” те, що не прижилося упродовж 350 років?

Не секрет: з моменту розпаду імперії Росія веде з Україною економічну та інформаційну війну. Танками і літаками у наш час воюють лише там, де неможливо застосувати інші методи впливу. Навіщо вводити на ворожу територію війська, коли можна застосувати значно ефективнішу, страшнішу за атомну бомбу, зброю: посадовити до державного керма Кучму, який за копійки віддасть не те що стратегічні НПЗ, а й усю неньку Україну з тельбухами. Жодна атомна бомба не дасть такого вражаючого результату, як „національна ідея не спрацювала”. Згадаймо злоєхидне, самовпевнене висловлювання російського Гебельса Д.Кисельова: „Україна, как спєлає яблака, гатова пакатіцца к нагам Москви.” Найдосконалішим видом зброї кінця XX ст. є, безперечно, біологічна бомба під назвою „кучмізм”. Поглянемо, до яких наслідків призвів її вибух у злопам'ятному 1994-му, зокрема, у книговидавничій справі в Україні.

Як випускник (1995р.) поліграфічного факультету, я встиг попрацювати за фахом лише кілька місяців. З призначенням на посаду Президента України Кучми, російські книговидавці взялися за знищення конкурентів в Україні. Здійснено було це у простий і давно апробований (з часів Б.Хмельницького) спосіб - підкуп: на такі справи росіяни ніколи не шкодували грошей. За пристойний хабар кучмівський кабмін видав постанову, за якою книговидання обкладалося податком на рівні товарів загального споживання (25%, а у деяких випадках - до 40%) Факт змови підтверджується тим, що одночасно у самій Росії податки на книговидання скасовуються взагалі (0%). У європейських країнах ставка оподаткування коливається у межах 3-6%. Всім відомо, що при більшій ставці подоходного податку книговидання стає збитковим. Рекордний відсоток на поліграфпродукцію існував за часів хунти Піночета (18%). Але ці „досягнення” з придушення книговидання чилійським диктатором виглядають дитячою забавкою на тлі злодіянь Кучми: “український” рекорд вже ніколи не буде перевершено.

Після вступу у дію чергового „М-ського”(„кучмівського”) Указу, в Україні в другій половині 1995 р. почали масово закриватися видавництва. До нашої країни ринув потік контрабандної книжкової продукції з Росії, звісно, на „родном язикє”, - українці ж бо знають мову окупанта. “Украина - ета ваабщє рускаязичная страна”, — скаже згодом одна миршавенька VIP-особа. Таким чином для російських видавців настала золота пора. Щороку за реалізовані у нас свої книжки росіяни вивозять з України близько 350 млн. доларів. Податків, звісно, ніхто не платить. До бюджету. Холую Кучмі та його „придворним” постійно ж „капали” „зелені” від щедрих на ласку „братів”. Українське книговидання було знищено: воно скотилося до рівня 0,8 (менше однієї(!) книжки на одного українця. Частка українських видань на нашому книжковому ринку на сьогодні складає 5%, тобто, із 100 реалізованих у нас книг лише 5 видрукувані у нашій державі. Дійшло до того, що навіть підручники (!) для загальноосвітніх шкіл стали друкувати в Росії. Україна стала частиною російського ринку друкованих видань: 1/3 від загального обсягу усієї російської книжкової продукції. Відсутність вільної конкуренції у видавничій справі є незаперечним свідченням колоніальної залежності та неринкового характеру нашої економіки. Такого ганебного явища, як заборона книговидання, ви зараз не знайдете у жодній забитій „банановій” республіці. І що ж нам везуть з країни білих ведмедів? Переважно низькопробне чтиво: „марініно-донцови”, „пєрумови”, „спєцнази”, „вори”, „бандіти” та інший мотлох. При цьому наш агресивний сусід „одним пострілом вбиває одразу трьох зайців”: заробляє на нас гроші, промиває українцям мізки ворожою нам імперською пропагандою і здійснює тотальне зросійщення.

Але злочин російського імперіалізму є не просто „інформаційною війною”. Оскільки українці у насильницький спосіб позбавлені права отримувати інформацію рідною мовою, війна має чітко виражене національне спрямування: вона ведеться проти українського етносу. Це - звичайнісінький етноцид, різновид геноциду.

2

ЄВРОБАЧЕННЯ. ПОСТФАКТУМ

ЗВУК ПАПОРОТІ

Емблемою пісенного конкурсу „Євробачення-2005” вибрана наймістичніша диво-квітка, з якою пов”язано безліч чудес упродовж віків.

Чудом назвали в усьому світі і українську Помаранчеву революцію.

Помаранчевий колір квітки папороті – подвійне чудо і можна лише здогадуватися, який могутній енергетичний потенціал законовано у цьому красивому символі.

Але в ньому міститься й третє чудо – це музика, найсакральніше з усіх мистецтв, найпотаємніше. Вона звучить там, де закінчуються слова, і там, де вони ще не почалися, бо музика існує навіть за межами звуку, вона постійно присутня в душі кожної людини – хіба що без фізичного вираження, а тільки як невловима вібрація неба.

Отже триєдине чудо – марка багатообіцяюча! Дійство, яке вона означує – також.

Музичне свято таки вдалося. Воно навіть перевершило очікування. Радісна позитивна енергетика кожної пісні і кожного учасника ущільнювалася до меж сцени й двох концертів (часу і простору) – і в сумі набула ознак потужного енергетичного сингуляру.

Що було у цих межах – всі чули й бачили. Але поза ними опинилося багато чого надзвичайно цікавого й артисного. Мабуть, як резерв для майбутньої творчості. Саме про нього кілька штрихів.

Вразив дивний факт: багато виконавців на прес-конференціях звучали краще, ніж на репетиціях і концертах (в спілкуванні з журналістами вони не тільки говорили, а й багато співали). Отже, конкурсні пісні не відображали справжніх можливостей артистів, далеко не завжди в основі презентації лежав той ідеальний варіант, коли пісня пишеться спеціально для соліста.

7

ВАЖЛИВО

Робота НАК „Нафтогаз України" - ефективна

За даними уряду впродовж п'яти місяців ц.р. НАК "Нафтогаз України" перерахувала в бюджет у 2,3 рази більше коштів, ніж за аналогічний період минулого року. Про ефективність роботи голови КУН Олексія Івченка на державній посаді свідчить й те, що інкасація коштів за реалізацію газу на внутрішньому ринку за цей же період виросла з 83% в минулому році до 94% цього року.

Молдова схвалила план Ющенка

Молдавський парламент одноголосно ухвалив план урегулювання придністровської кризи, запропонований Президентом Ющенком. План передбачає проведення до кінця року виборів до Верховної Ради Придністров'я як складової Молдови під наглядом ЄС, ОБСЄ, Росії, США та ряд інших миротворчих кроків.

Вишеградська четвірка підтримає вступ України до ЄС

Вишеградська четвірка - а це Польща, Чехія, Словаччина та Угорщина, - підтримає вступ України до Європейського Союзу. Про це заявив прем'єр-міністр Польщі Марек Белька.

Олексій Івченко: російський газ не подорожчає

Розмови про імовірне підвищення ціни на російський газ втричі не мають під собою підстав, - заявив голова правління "Нафтогазу України" О. Івченко. За його словами, під час останніх переговорів з головою "Газпрому", зміна ціни не обговорювалась. Голова "Нафтогазу" також повідомив, що Україна взагалі не купує в Росії жодного кубометра газу - поставки йдуть в обмін на транзит. Так записано в угоді між Росією та Україною, яка діятиме ще 8 років. Заяви депутатів Держдуми РФ про те, що Україна вкрала 8 мільярдів кубометрів російського газу, О. Івченко теж спростував.

Піскун шиє справи

Генпрокурор України повідомив про порушення 778 кримінальних справ щодо фальсифікацій на минулих виборах, з яких 361 передано до суду, а 109 вже розглянуто судами. Серед фігурантів, котрим має бути пред'явлене обвинувачення, члени ЦВК та ті, хто організовував фальсифікації на обласному та районному рівні.

Нові посли української культури в світі

Переможці канського кінофестивалю у номінації "короткометражний фільм" Ігор Стрембіцький та Наталія Конончук відтепер посли української культури в світі. Грамоту про присвоєння їм цього звання вручив міністр закордонних справ України Б. Тарасюк.

Януковича знову викликають на допит

Колишнього Прем'єр-міністра Віктора Януковича вже офіційно запросили до УМВС Івано-Франківської області. Він має дати пояснення щодо незаконного отримання земельної ділянки в державному заповіднику і незаконного будівництва дачі.

Шлях до хаосу і бездержавності

За даними Українського інституту соціологічних досліджень та центру „Соціальний моніторинг" 47% громадян України вважають, що керівники областей мають обиратися населенням регіону. Неважко передбачити до яких катастрофічних наслідків для цілісності держави могла б призвести реалізація цього "демократичного" положення на практиці. Але комусь таки не йметься ощасливити нас поділом України чи то на три сорти, чи то на регіони під орудою донецьких та СДПУ(о).

Президент заборонить рекламу алкоголю та тютюну

Віктор Ющенко буде ініціювати повну заборону реклами алкоголю та тютюну, а також обмеження на телепрограми порнографічного змісту. Він заявив, що таким чином телебачення псує виховання українських дітей.

Росія – ґвалтівник-імпотент

Знаний російський політолог А. Піонтковскій переконаний, що підтримка Москвою українських політиків, які на батьківщині мають проблеми з законом, є серйозною перешкодою для нормальних стосунків двох держав. Він також наголосив, що під час президентських виборів в Україні Захід втручався, як галантний кавалер і майстерний коханець, а Росія – як ґвалтівник-імпотент.

ЄС – стратегічна мета України

Президент Ющенко, перебуваючи в Анкарі, заявив, що вступ до ЄС є стратегічною метою України і що провал Євроконституції Францією та Нідерландами не може стати причиною розчаруванням від загального процесу створення Європейського об'єднання.

Держава повертає собі Криворіжсталь

Міністерство юстиції отримало урядове доручення забезпечити виконання судового рішення про повернення акцій "Криворіжсталі" до державної власності.

Українці підтримують "політичні" розслідування

Волаючи про політичне переслідування, опозиція не має шансу знайти підтримки серед пересічних українців. Про це свідчать дані опитування Центру Разумкова та Київського міжнародного інституту соціології. 64,3% опитаних "повністю згодні" або "радше згодні" з тим, що необхідно проводити судове розслідування діяльності осіб, які займали найвищі державні посади за часів президентства Кучми.

Про показники народжуваності та смертності

В Україні нині один із найнижчих у Європі показників народжуваності. Про це під час парламентських слухань заявив міністр охорони здоров'я М. Поліщук. Зокрема, він зазначив, що цей показник зафіксовано на рівні 1,1 на жінку. Водночас демографічні показники в Україні вирізняються дуже великою смертністю – 16,1 випадків на тисячу населення, що вдвічі перевищує народжуваність.

Їдуть до нас європейці

Скасування нашою державою візового режиму спричинило суттєве збільшення в'їзду до України громадян країн-членів Європейського Союзу і Швейцарії. Якщо взяти польську ділянку, – це збільшення десь на 34%. Коли брати в цифрах, то, порівняно з минулим роком, – приблизно на 200 тисяч осіб.

Ющенко про умови газового консорціуму з Росією

Україна буде мати газовий консорціум з Росією тільки для управління його новими ланками, будівництво яких Росія повинна фінансувати. Про це заявив Віктор Ющенко. Президент сказав, що попередня ідея спільно управляти наявним газопроводом Україні не цікава.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ТО ЩО, – МАЙДАН-2 ?

Наслідком війни є й таке ганебне явище, як заборона на певні професії, зокрема, професію письменника. Теоретично, писати вам не заборонено: пишіть, скільки завгодно, все одно ви нічого не зможете опублікувати. Письменники чудово знають про що я кажу. Є сумніви? Тоді навідайтеся з рукописом до якогось уцілілого видавництва. Якщо ви графоман і маєте купу дурних грошей (які треба викинути на вітер), вам одразу запропонують викласти чималеньку суму. Рукопис навіть не дивитимуться, і за гроші видрукують будь-яку маячню, яку ви потім самі й маєте роздавати. Але, якщо ви справжній письменник, і претендуєте не лише на визнання читачів, а й на відповідну матеріальну винагороду за свою інтелектуальну працю (гонорар), то вам відмовлять. І ненав'язливо запропонують поїхати з рукописом до Москви.

Виявляється, ще з часів Гоголя так нічого і не змінилось! Ви мусите повторити шлях Миколи Васильовича: перекласти свій твір на „общєдоступний язик" (згадаймо покручі „черевічкі", „паляніца", - яка краса!), відвезти його до Білокам'яної, впасти там на коліна і принизливо прохати „вєлічайшего соізволєнія" надрукувати ваш твір. При цьому вам не уникнути ще одного приниження: ваш твір надрукують за умови, що ви відмовитеся від свого національного походження, тобто видаватиметеся лише як російський письменник. Для цього, можливо, доведеться змінити й своє прізвище: Буличьов звучить „как то понятнєє, чєм" Можейко, а Арєнєв, „чєм" Пузій. Цей своєрідний тест на гнилість - річ також дуже корисна. Є сумніви? Тоді поцікавтеся, куди зникли з України письменники подружжя Дяченки.

Свої злочини окупаційний режим маскував з неприхованим цинізмом, влаштовуючи щорічні т.зв. „виставки" „Книжковий сад". Примусивані брати в них участь залишки українських видавництв мусили терпляче зносити ці знущання. Доводилося розкопувати старезні, навіть „ес-ес-ер-івські" видання, щоб хоч чимось заповнити напівпорожні вітрини. Московський павільйон завжди виглядав справжнім господарем на тлі мізерних поодиноких українських книжечок. Апофеозом цього імперського нахабства був розкішний величезний плакат: зігнутий, жалюгідний Кучма принизливо, по-холуйськи тиснув ручку самовдоволеному Путіну.

А що ж українські видавці? Слід визнати: зламалися не всі. Ті, що вступили в боротьбу з окупаційним режимом, як воїни УПА, пішли у підпілля. Тепер, щоб дістатися до такого видавництва, доводилося довгенько блукати заплутаними лабіринтами й проходити ретельні перевірки. Видавці з підозрою ставилися до кожного, бо мусили дбати про маскування: довкола нишпорили „іщейкі Азарова". Ця „пахлатая калмицкая морда"(справжнє прізвище Пахло, змінене на прізвище дружини - Азарової) пильнувала, щоб в Україні, не дай бог, не з'явилася десь українська книжка. Податковий прес Леоніда Даниловича і Пахла-Азарова навіть теоретично не допускав існування української книжки. "Ми їх душилі-душилі.., душилі-душилі !!!" І, якщо вона все ж десь з'являлася, то це було порушенням законів. Не сплачувалися драконівські податки, приховувалися джерела фінансування, у вихідних даних подавалась недостовірна інформація, за якою неможливо було розшукати видавництво, а тиражі взагалі були комерційною таємницею.

Як і весь народ України, видавці з нетерпінням чекали революції 2004 року, щоб звалити ненависний окупаційний режим. Підготовлені до друку книжки (лише у „Веселці" — кілька сотень) чекали приходу української влади, щоб врешті прийти до стомленого інформаційним голодом українського читача. І що ж ? Та, нічого! Все залишилося на своїх місцях. „Кучмізм" - живе і перемагає! Парламентські слухання з проблем книговидання засвідчили, що знімати заборону на українські книжки ніхто не збирається. Цю інформацію оприлюднив один з відомих книговидавців. За його словами, коли він звернувся з вимогою скасувати ганебний кучмівський указ до „гуманітарного" віцепрем'єра пана Томенка, то той відіслав його до... Івана Чижа (!) Ти ба! Хто ж не знає цього пана? Окупаційним режимом добродій Чиж був призначений на посаду голови Держкомітету телебачення та радіомовлення України і, як не дивно, очолює його й досі. Ми добре пам'ятаємо бадьорі, пустопорожні словоливи цього пана про „нечуваний розвиток українського книговидання", „потужний поступ...", „переможну ходу" української книги і т. ін. Авжеж, він добросовісно виконував завдання приховати злочини кучмівського режиму, озвучуючи в ефір відверту брехню, з метою ввести в оману громадськість про дійсний стан речей. Але його незграбне окозамилювання виглядало примітивно й убого і викликало лише роздратування.

Виникає запитання: а за що ж ми мерзли на Майдані? Чи є нинішня влада українською? Чи звалився окупаційний кучмівський режим, а чи відбулася лише зміна персоналій? Адже хто-хто, а пан Томенко чудово знає, чого вартує видати в Україні книжку. Невже забув про свою „Любовну лірику"? Що, струмочок „зелені" з Кремля продовжує капати? Адже нічим іншим неможливо пояснити цю дивну любов до „братів" та їхніх книжок. За часів Кучми придушення українського книговидання, принаймні, щедро оплачувалося. То невже сьогодні це робиться задарма, з якихось альтруїстичних міркувань? Тоді нинішня влада таки відрізняється від попередньої такою дивною і незбагненною доброчинністю.

Тим часом окупація триває... Але поступ думки заборонити неможливо. Українські письменники продовжують працювати. Не майте сумніву: у Нас є чимало прекрасних літературних творів будь-яких жанрів. Вони лише вимушено припадають пилом у шухлядах столів. Але колись вони таки дочекаються зустрічі зі своїми читачами. В Україні ж буде колись українська влада. То, що, - Майдан-2?

Олександр Ореховський,
м. Київ

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Вітаю Вас, пане редакторе!

У першу світову війну ходив смішний анекдот. З російського боку фронту по австрійських окопах стріляють вояки з Одеси. Раптом полетіли кулі у відповідь. Тут один одесит підводиться і кричить до австрійців: "Ви куди стріляєте?! Тут же люди!"

Ця ситуація пригадується мені, коли чую, як звинувачують уряд Ющенка - Тимошенко у "полюванні на відьом", політичних переслідуваннях, помсті колишній владі і т. д. Обурення нинішньої "опозиції" цілком природне: стільки років безкарно розкрадали заводи і землі, розоряли неслухняних підприємців, убивали журналістів і політиків, закривали газети, купували і перекуповували телеканали і радіо, експлуатували силові структури, митницю, податкову, а тут, на тобі, - кажуть відповідати за скоєне. Який порядний соціал-демократ (об'єднаний) або регіонал таке стерпить! Це ж наруга над демократією і, вообще, вопіющеє нарушеніє прав чєловєка. А найгірше, що вони до цього не готові, бо були переконані, що з такими ресурсами, як у них, перемога на президентських виборах у них в кишені. Ющенко ніколи не буде президентом, - запевняв сірий шакал-кардинал. Тепер козирів нема - доводиться за совєтською партноменклатурною традицією лягати в лікарню, прикидаючись хворим або й справді розболівшись з переляку втратити накрадене та сісти на кілька років до "Іванової хати". У тих, що мають нахабство називати себе ідейними спадкоємцями Лесі Українки й Івана Франка, немає інших ідей, крім шкурних, а вибори на носі, тому їм залишається влаштовувати скандали. Не дивно, що в них на перших ролях парубок Шуфрич. Уявляєте, що написав би Франко про нього або про "сідоглавого", який заявив, що якби знав, що будуть притягати його однопартійців та їм подібних до кримінальної відповідальності, то не підписував би Біловезьку угоду. Коли вибирали з двох бід меншу - між недорікою Кучмою і крутихвостом Кравчуком, то мої краяни, як один, голосували за Кравчука, хоч із нього був такий президент, як з парторга піп. Що тепер про нього говорять, то я з поваги до Вас і Вашої газети того написати не можу. Казав мені один турист, що є люди, які видираються на гору, аби побувати ближче до неба і помилуватися краєвидами, а інші - аби звідти плюнути. Кравчука винесло на найвищу вершину, але, як виглядає, він дотепер не збагнув, де побував і що мав там робити. Тому знайшов собі невітряне і тепліше місце внизу і з кожним роком опускається нижче - видко, старіється. Писав польський інтелектуал-дотепник Бой-Желенський, що в процесі старіння в людині все потрохи паршивіє. Може, й правда. Але щоб настільки!

З пошануванням

Гринь Волохатий

нація і держава
14.06 – 20.06. 2005 р.

НАХАБСТВО І СТРАХ СЕПАРАТИСТА КУШНАРЬОВА

Виступаючи 8 червня в етері радіо „Свобода", Генеральний прокурор України Святослав Піскун на запитання свого візаві доцента Києво-Могилянської академії Ігоря Лосєва: чи збирається, нарешті, нова влада вести боротьбу проти антидержавної діяльності, зокрема, сепаратизму, - заявив, що ГПУ готує кримінальні справи щодо 6 осіб, які мають відповісти за сепаратистські дії.

Звичайно, Генеральний прокурор не назвав прізвища цих осіб, що, поза сумнівом, змусить багатьох (їхня кількість значно перевищує цифру 6) дуже похвилюватися. Справді, є підстави замислитися у Бориса Колесникова, чи буде він відповідати лише за примітивну кримінальщину, в якій його звинувачують, себто за привласнення чужого майна з погрозами вбивства, чи також за значно небезпечніші злочини: за заклики до розчленування України і конкретні пропозиції щодо форм здійснення цих злочинних намірів. Не менше підстав для хвилювання має народна депутатка Кириченко, яка на сепаратиському збіговиську в Сєвєродонецьку закликала формувати загони і організовувати похід на Київ; народна депутатка Богатирьова, яка вимагала створення так званої південно-східної держави на частині української території. Є що згадати і екс-меру Одеси Боделану і експгубернаторові Одещини Гриневецькому з їхньою ідеєю створення на теренах українського півдня так званого „Новоросійського краю".

Але після заяви Генерального прокурора С. Піскуна чомусь більше за всіх почав нервувати екс-глава Харківської обласної адміністрації Євген Кушнарьов. Він почав робити неврівноважені публічні заяви. Зокрема, він виступив зі звинуваченнями проти помаранчевої влади, критикуючи її за так звані „політичні репресії". До речі, Є. Кушнарьов дозволив собі особисті закиди на адресу Президента, сказавши: „ніхто вже не має сумнівів, що головним ідеологом, організатором і контролером переслідувань політичних опонентів з боку нової влади є особисто Президент".

Є. Кушнарьов дав таке визначення позиції Віктора Ющенка після того, як глава держави виступив із закликом прискорити розслідування справи про сепаратизм. Отже, природне прагнення держави захистити себе від тих, хто намагається її зруйнувати, пан Кушнарьов називає „політичними переслідуваннями". Але такі „політичні переслідування" є в будь-якій найдемократичнішій державі, бо жодна країна не дозволить себе нищити. Крім того, Карний кодекс України передбачає відповідальність за сепаратизм – від 3 до 5 років ув'язнення. То чому ця стаття ККУ не повинна діяти? Кушнарьов поводиться непристойним чином через переляк, він відчув, що доба безкарності для антидержавних діячів закінчується, на жаль, не так швидко, як хоче Майдан, але й не так повільно, як хотілося б антидержавникам. Тому він намагається шантажувати, лякати і оббріхувати Президента України, заявляючи, що нібито Віктор Ющенко: „... ніколи не любив східну Україну і людей, які тут живуть. А після виборів я маю право сказати, що він просто ненавидить Східну Україну...." Ці слова Кушнарьова, процитовані Інтерфаксом-Україна, свідчать, що цей ідеолог і практик сепаратизму не вгамувався й тепер продовжує провокувати ненависть і розбрат між різними регіонами єдиної країни. Віктор Ющенко – уродженець українського Сходу, Сумщина – найсхідніший схід України, козацький край. Та як же Ющенко може ненавидіти землю, де він народився і виріс? Це радше етнічний росіянин (?) Кушнарьов має якісь проблеми з його ставленням до України, яку він постійно ділить на Західну і Східну, нацьковуючи регіони, людей один на одного. Кушнарьов бреше, приписуючи Віктору Ющенку ненависть до бодай одного клаптика території Соборної України. Кушнарьов погрожує якимись викриттями, якщо його будуть судити. Що ж, типова поведінка боягуза і авантюриста. Але всі його заяви засвідчують, що в особі Кушнарьова ми маємо справу з переконаним, свідомим і невиправним ворогом України. А з ворогами, як відомо, не сперечаються, від них рятують Батьківщину.

Мирослав Плай

РЕКРУТИ ДЛЯ П'ЯТОЇ КОЛОНИ

У той час, як латвійська влада проводить репатріацію колишніх радянських офіцерів, надаючи навіть грошову допомогу бажаючим повернутись до Росії, в Україні робиться все навпаки.

Тільки в Севастополі, не кажучи про інші регіони Криму, де розгорнуті сили ЧФ Росії, щорічно осідає більше тисячі звільнених у запас російських офіцерів. Значна їх частина згодом поповнює ряди й без того могутньої п'ятої колони.

Прийнявши громадянство України, чорноморці стають на облік у військових комісаріатах вже як офіцери наших (?!) Збройних Сил. В дійсності вони об`єднуються в блоки, партії та рухи, які відкрито проводять і втілюють у життя політику та інтереси Росії.

Рекрутування сил для п'ятої колони за рахунок цієї категорії пенсіонерів стимулюється не лише мером Москви Юрієм Лужковим, котрий щедро будує в Севастополі житло для них, але й урядом України. Саме з його дозволу їм виплачується згідно до діючого законодавства України солідна пенсія. Розмір її сягає від 2,5 до 3 тисяч гривень і більше. Тому так багато бажаючих лишитись на постійне поселення в Севастополі. Тільки, що від цього виграють українці?

Юрій Тимощук, м. Севастополь

Досі до сліз розчулює мене спогад про один із днів Помаранчевого Майдану: туди прибув Президент Грузії Михайло Саакашвілі, і всі присутні там грузини вітали його: „Міша! Міша! Міша!" Вітали як товариш товариша, як батьки сина...

ІСТОРИЧНИЙ ВОРОГ НІКОЛИ НЕ СТАНЕ ДРУГОМ, -

ЦЕ ДОБРЕ УСВІДОМИВ ПРЕЗИДЕНТ ГРУЗІЇ МИХАЙЛО СААКАШВІЛІ

І кожен політичний крок М. Саакашвілі доводить, що він далекоглядний політик, добре розуміє, що Москві не можна довіряти ні в чому.

Нахабно поводиться Путін і з Латвією, яка вимагає повернути їй загарбану свого часу територію. „Аргументуючи" свою непоступливість у переговорах з латишами, кремлівські крутії робить нахабний реверанс і в бік України претензією на „свою исконную территорию" - Крим!

Кривава рука Москви далася взнаки і в знедоленому Узбекистані, народ якого, доведений до злиднів і відчаю кремлівськими маріонетками, повстав і був розстріляний, звісно, не без благословення Путіна.

Не припиняються московські диверсії в Україні. Захопивши наші нафтопереробні заводи (за це мають ще понести заслужену кару всі кучми з кученятами), Кремль порушує домовленості про поставку нафтопродуктів, що призводить до підвищення цін на пальне.

Попри всі облудні балачки про „общую победу", „дружбу", поведінка Москви переконує в іншому: історичний ворог ніколи не стане другом. Хоча б тому, що звик жити за рахунок тих, кого називає „дружественными народами".

На відміну від М. Саакашвілі, який щодо Москви поводився рішуче і жорстко, офіційний Київ вибрав собі за взірець поведінку доброго кота Леопольда. Але кіт збирався жити мирно з мишами, а ми – з імперським тигром.

Щоб умилостивити ветеранів „вєлікой отєчествєнной", Президент ходив з ними Хрещатиком, їв з ними кашу, сподіваючись, що ці люди, підуть на примирення зі справжніми героями України – воїнами УПА. А дзуськи! Поївши каші з Президентом, проросійські ветерани поверталися додому, твердо переконані: „С бандеровцами нас никто не помирит!"

У своїх виступах з приводу національного примирення Віктор Ющенко посилається на приклад іспанців, німців, поляків, угорців, які давно вже помирилися. Порівняння хибне, оскільки іспанець завжди залишався іспанцем, воював за інтереси Іспанії, незалежно від того, де він перебував: в рядах франкістів чи республіканців. Це ж стосується й інших народів, але, на превеликий жаль, не українців. Чисельна п'ята колона Росії в Україні ніколи не почувала себе частиною української нації, інтереси України – то не її інтереси.

Подив і обурення викликають заяви деяких наших політиків про те, що визнання заслуг ОУН-УПА перед Україною ще передчасне, бо, мовляв, це питання потребує вивчення. Якщо хтось ще не встиг вивчити і зрозуміти історію ОУН-УПА, то це тим більше прикро, коли такі люди займають провідні посади в державі. Для того, щоб будувати українську Україну, треба знати досконало історію цього будівництва. Тоді український політик зрозуміє нарешті: діяльність ОУН-УПА – не побічна, а магістральна лінія становлення української державності. Не враховуючи здобутків ОУН-УПА, ризикуємо сповзти туди, де потерпіли страшний крах діячі УНР. На це не маємо права.

Василь Заєць

ПИШЕ ГРИЦЬ З СУХОЇ БАЛКИ

Салям алейком, пане редакторе! Хай продовжить Аллах Ваші дні!

Мені мій молодший брат Гринь з Горбатого Потоку, порадив Вас спитати: чи не надрукуєте на шпальтах "Нації і держави" і мого відкритого листа Ахметову татарською мовою, яку тепер вчу? Най би читав! Як гадаєте?

А ще вам розкажу таке. Приїхав я недавно з Москви, з параду, і аж руки мені трусяться зі злості! Ну й маємо сусідку! Все, що можна було вкрасти у нас - вкрали. Святу ікону Володимирську з Києва - вкрали, шапку Мономаха - вкрали, знамениту мозаїку "Дмитрій Солунський" з Михайлівського Золотоверхого собору - вкрали. Саму назву Русь вкрали, і писемність, якої ми їх навчили, і мову нашу спохабили, і, навіть, релігію, і ту "прихватизували", та ще й нас, "отступників" тепер научають „істінному православ'ю". Газ весь з Дашави та Шебелинки, нафту бориславську викачали на Москву, а літаки-винищувачі в Росію перелетіли, та й там і залишились, разом із пілотами...

Але то такі, що й в душу залізуть і вкрадуть! Ну, чули оте, як той не-Путьовий мужик парад побєди кінчав - "Слава Росії!" каже! У своїх ворогів привітання вкрасти!

„Слава Україні" - це ж наше вітання, героїв ОУН-УПА! А не "Слава Росії!" Кацапи ж ніколи не казали "слава" у привітанні чи в бою, вони завжди йшли в бій з криком "урр-аа", що монгольською мовою означає "уррагк" - вперед. А наші славні предки-русичі завжди йшли в бій з могутнім криком "Слава"! Бо йшли вони в бій не "вперед" для загарбання чужих земель, як татаро-монголи, а задля слави - СЛАВИ лицарської, СЛАВИ козацької, та для оборони рідної землі від усіляких орд.

Бачите, за що і для чого вони, кагебісти, боролись з нами - щоби тепер сказати "Слава России!". Ну й кагебіст, ну й разведчік. Це ж прямо наглість вищої степені, у нас, бандерівців - смертельних ворогів енкаведистів, емгебістів, кагебістів, і всіх комуністів (тих, хто розподіляв спочатку кому їсти, а вже потім, кому робити), - привітання вкрасти!

А Москва, я Вам скажу, зробила на мене враження. Колосальне місто! От де розмах і широта русської души! Особливо сподобав собор під стінами Кремля, що його хан Ванька Грозний звелів Василю Блаженному збудувати з нагоди взяття московським військом Казані (1552 рік). Його полосаті бані, наче віддзеркалення душі їхньої полосатої. Неначе муж блаженний Василь ту душу русскую, полосату, навиворіт, во всю широчінь розкрив - оце талант!

Ну а Кремль... Постоїш під його стінами, баштами і відчуваєш всім єством - не слов'янська це кріпость, не руська. Неначе в Каракорум, давню монгольську столицю Чінгіз-хана попав. Кремль походить від татарського "кермен" - укріплення на пагорбі. У Києві ж Кремля ніколи не було, а був Дитинець на Старокиївській горі.

І в мавзолей я зайшов, щоби твар сатани побачити. „Велікій русскій чєлавєк" там лежить, самотній (місце Сталіна пустує, спалили невдячні „ученікі"). Треба було йому для компанії із мавзолею Гурі-Емір в Самарканді прах Тамерлана перенести. Ото чудова була би історична пара під "блаженним" собором - Ульянов і Тімур!

Тамерлан піраміди із черепів висипав, але куди йому до наших "горячо любімих вождей". Якби всі ті 100 млн. черепів, що їхня імперія зла загубила, в одну піраміду висипати, то піраміда точно б до неба дістала, Останкінську вежу з верхівкою накрила.

Ну, але як би там не було, навіть Сталін на параді завжди стояв. А Путін - сидів! Ну, а Буш-молодший то ще й си ногу на ногу закинув - параду приймав!

То де ж совість і повага Президента Росії до його ветеранів? Ну ладно, я ветеран ОУН-УПА, я стояв, а переді мною, для зневаги, можна й сісти. Але ж свої діди-ветерани сивочолі, які "грудью" Москву відстояли, Сталінград відбили, Вену і Берлін брали, на Ельбі „встрєчалісь", то ж перед ними міг і мусів постояти дві години. А, може, він хворий, та й не стоїть?

Та „плєвал" він на всіх ветеранів разом узятих, йому головне форсу не втратити (як в Одесі кажуть) і кадебістську ідеологію, бо ж Росії без неї капут, розвалиться як і СеРеСер.

Побував я в Білокам'яній, надивився, та й просто з Київського вокзалу - до Львова, бо отримав семеску, що до мене Вася Шулявський приїхав. Але про це вже іншим разом.

Моє пошанування!

Гриць Волохатий

ПОЗИЦІЯ

ЧЕКІСТИ-СТАЛІНІСТИ МАЮТЬ ПОКАЯТИСЯ ПЕРЕД НАШИМ НАРОДОМ

Наше покоління - це люди похилого віку, які пережили польську, німецьку, мадярську, чеську, австрійську окупації, і найстрашнішу з них - російсько-комуністичну, що винищила українців в десятки разів більше ніж всі окупанти разом взяті. Колективізація, голодомори та війни забрали 20 млн. українців.

Кожна окупаційна влада в Україні вважала себе господарем. Кожен окупант насаджував свою мову, культуру, традиції.

1918 р. кат Муравйов розстрілював українців на вулицях Києва тільки за те, що вони говорили українською мовою і носили вишиванки. Тоді банда Муравйова знищила понад 5000 українців. Штучно створений голодомор у 1933 р. забрав 10 млн. українців, а 1947 р. - до 2 млн. Від рук чекістів гинули передові представники нашої науки і культури. Море крові, гори трупів замордованих і розстріляних, замучених в таборах Сибіру та Заполяр'я...

У 1942 р. з тої крові постала помста люта - на Волині українська молодь організувала УПА для захисту своїх земель. Та боротьба народу за волю та незалежність проти гітлерівської Німеччини та комуністичного московського імперіалізму була священною і тривала аж 14 років (1942 -1956 рр.). Україна стала незалежною державою тільки в 1991 р. Але владу взяли не ті, які боролися за неї, а комуністи на чолі з секретарем ЦК КПРС Кравчуком. Після Кравчука президентом став колишній парторг Кучма. За 10 років його сваволі, український народ став прозрівати і свідомо сприймати національну ідею, піднявся на національно-визвольну боротьбу проти кучмівського режиму, який впав під натиском Помаранчевої революції. Президентом України став Віктор Ющенко, який хоче примирити двох одвічних ворогів - чекістів-сталіністів і націоналістів-демократів, посадивши їх за один стіл. То як же ми, націоналісти, патріоти України, борці за незалежну Українську державу можемо сісти за один стіл з тими катами, руки яких у крові наших сестер і братів? Чи думав про це Президент?

Ми, українські націоналісти, можемо сісти за стіл переговорів з нашими одвічними ворогами тільки тоді, коли ворог покається перед українським народом у вчинених злочинах, а Росія пообіцяє відшкодувати українцям збитки за тристарічну експлуатацію нашого народу. На інші умови ми не згодні.

Любов Пелех, член КУН
м. Запоріжжя

ДОРОГА РЕДАКЦІЄ!..

...Усе, про що йдеться на сторінках газети „Нація і держава", знаходить полум'яний відгук у моєму серці: і про так зване мовне питання, і про ставлення до вояків УПА, і про „прозорість" у ЗМІ. А пише вам російськомовна українка з м. Маріуполя, вихованка російської культури, у минулому байдужа до політики взагалі та до української зокрема. Пишу та читаю українською мовою від грудневих подій 2004-го. Вважаю, що нації без мови не існує. Мова цементує націю. Слово „націоналізм" несе в собі здоровий зміст, а у нас тут все валять на одну купу: і фашизм, і шовінізм, і націоналізм. А ветеранам ОУН-УПА перекажіть через Вашу газету, що я їх щиро шаную.

Діана Баришева,
м. Маріуполь

...Щиро вдячна Вам за пречудову статтю пані Антоніни Спільної у газеті „Нація і держава" за 24.05.-30.05.05 р. Її слова про Мову калинову глибоко запали мені в душу. Дозвольте декілька слів про себе. Мене звати Кіра, мені 39 років, я проста домогосподарка, але душею вболіваю за наше, українське, зокрема про солов'їну нашу Мову. Рада була б допомогти чим можу у справі наших національних інтересів. Але ж Київ – російськомовне місто, де зрідка почуєш нашу Мову. Тішить думка, що провідні наші естрадні виконавці співають українською, закладаючи тим самим підгрунтя для відродження України. Щойно повернулася з Майдану Незалежності й на власні очі бачила, як молодь від душі підспівує О. Пономарьову, гурту ВВ. Дай Боже, щоб наша Мова лунала в їхніх душах і не тільки на Майдані, але й щодня, щохвилини. Чомусь пригадала ту співаночку з фільму „Тіні забутих предків":

„І згадай мене, мій милий,
Три рази на днину,
А я тебе ізгадаю
Сім раз на годину".

Багато дечого ще хотілося б повідати Вам, та боюся не вистачить паперу, а може й Вашого терпіння. Щиро віддана ідеї національного відродження нашої країни

Кіра Верхградська, м. Київ

Дякую за талановиту газету. Все влучно. Щодо статті „Несправедливість" №20 (17-23 травня 2005 р.) – цілком згодна з автором.

Наша Прем'єр-міністерка Юлія Володимирівна – жінка-боєць, я її поважаю, але не розумію, чому вона ставить (і не тільки вона) умови перевірки минулого ветеранів ОУН-УПА. А чому ж тоді справді не перевірити кожного учасника ВВ?

Адже відомо, що за Кучми, багато хто забезпечив себе посвідченням учасника ВВ. Підкупляли свідків, - особливо ті, що з Росії (а що, Росії шкода українських грошей?).

А моя мама – українка, по війні працювала на відновленні шахт Донбасу і мала відповідний запис у трудовій – і ні копійочки не одержала. Як була мінімальна – 37 грн., то з тим і померла, сказавши: „Хай вони подавляться".

То, може, так і з ветеранами ОУН-УПА, чекають, поки перемруть? Історія сказала своє слово щодо когорти людей, які не скорились ані Гітлеру, ані Сталіну - вмирали зі словами „Слава Україні!". Завдяки їм ми живемо у своїй державі. А хто зрештою підтримував нову владу на виборах?..

Слава Україні!

Дарина Луганська,
м. Стаханів

Коли нова влада, яка продовжує називати себе „чесною", намагається відхреститися від влади старої – це викликає сміх. Коли ж новоспечена опозиція, яка називає себе „конструктивною", прагне відгородитися від опозиції старої - це породжує сміх крізь сльози. „Хлопці! - кричу що є сили першим і другим, - Чи не досить гратися з народом?"

І ЦЕ МОЯ НАЦІОНАЛЬНА ЕЛІТА?

НЕУПЕРЕДЖЕНИЙ ПОГЛЯД ПРИХИЛЬНИКА ІДЕЙ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Якщо здобуття незалежної української держави вважається сьогодні справою майже вирішеною (майже, бо економічно ми ще й досі залишаємось залежними, і нещодавно організована „нафтова криза", зайве цьому підтвердження); якщо наповнення цієї держави українським національним змістом видається нам недалекою оптимістичною перспективою, то процес становлення української національної еліти, або провідної верстви, яка за великим рахунком призвана вести за собою народ, втілювати в життя його найкращі устремління та брати на себе відповідальність за долю країни – нічого, окрім огиди викликати не може. Більше того! Ця „еліта" ще принесе Україні багато розчарувань, а за ними й чимало нещасть, бо в своїй переважаючій більшості вона залишилася антинаціональною, антиукраїнською.

Постала ця „провідна верства" виключно з бізнесового середовища та трансформованої комуністичної партноменклатури. Винятки складають лише „Люди – легенди", які ціною власного життєвого чину, індивідуальними якостями заслужили собі право бути дійсно найкращими представниками своєї Нації. Проте, ці поважні „лицарі ідеї" є у великій меншості серед розмаїття перевертнів, що вже замкнули диявольське коло – „гроші-влада-гроші".

На первинні якості справжньої еліти: патріотизм, честь, жертовність, мужність, порядність, - цим „білим горлицям" глибоко наплювати, а пріоритетним критерієм у своїй „державній діяльності" вони й надалі декларують професіоналізм. Професіоналізм - не як набутий на грунті духовних і моральних цінностей людини фаховий досвід, а як критерій, що стоїть над цими цінностями, або незалежний від них.

Дива не сталося. Помаранчева революція, яку разом із мільйонами співвітчизників щиро вітали українські націоналісти, не переросла в національну.

На превеликий жаль, вона залишилася формою громадського волевиявлення, соціальним протестом, актом народного обурення - не більше і не менше того. І винні в цьому ті провідники, які покинули свій народ на півдорозі, задовольнившись єдиним кроком, що дав їм головне - владу. З іншого боку, значному падінню довіри вже до нової влади, особливо після завершення урядової "карантинної стометрівки", сприяв кадровий провал. Як виявилось згодом, публічні призначення та їхня якість не одне й теж саме. До влади на місцях, так само як і у вищих державних ешелонах, прийшли все ті ж „потрібні люди". Головними „умовами відбору" стали особиста відданість інтересам новоствореної команди (не народу), та спроможність лобіювати певні кланові проекти на дорученій їм території або ділянці роботи. Натомість, люди високого духу й моралі, так само як і в 1991 році залишилися непотрібними. Взагалі, сьогоднішня позиція деяких націоналістичних організацій та зокрема їхніх лідерів, які з одного боку продовжують палко підтримувати народного Президента в усьому, а з іншого обережно критикувати його оточення – викликає, м'яко кажучи, здивування. І справа навіть не в суперечності багатьох програмових завдань цих партій зі стратегічними планами і практичними діями влади (хоча це також повинно мати для націоналістів принципове значення). „Родзинка", яку вони вперто намагаються не помічати, полягає в тому, що Президент України це оточення створив собі сам, і схоже воно його цілком влаштовує.

Спостерігаючи за судомним пранням брудної білизни під густим демократичним шумовинням, дивлячись на кволі потуги „відродити соціальну справедливість" з одного боку, та на істеричні спроби залишитися біля владного корита з іншого – вкотре запитую: „ І це є моя національна еліта? І це є ті провідники, що здатні повернути нам втрачене?"

Ігор Піголь

ДЕРЖАВА БЕЗ ЗБРОЙНИХ СИЛ Є СИДЯЧА КАЧКА

ПОГЛЯД З-ЗА ОКЕАНУ

Аж ніяк не хочеться повірити, що 48-мільйонна Українська новозбудована держава розпускає збройні сили. Пригадаймо 1919 рік. Через наївність тодішнього уряду, що загрози від Росії нема, а отже армії непотрібно і її розпустили, Муравйов зі своєю розгнузданою бандою легко вступив до Києва, і встелив столицю українськими трупами.

Сусід з півночі й нині дивиться на Україну як на ласий шматок.

Чи думаєте, що НАТО чи ЄС пришлють своїх солдатів кров проливати за Україну? По-перше, Україна ще не є членом ані НАТО, ані ЄС, і хто знає, коли прийде цей щасливий день? А вересень 2005 р. не за горами...

Мусять влада і уряд України зрозуміти, що ані Америка, ані держави ЄС не захочуть через Україну ставитися вороже до озброєної до зубів Росії. Є така англійська приказка: без збройних сил держава є сидяча качка...

Берімо приклад з Ізраїлю. Ніхто не рахувався з цією державою, доки вона не створила свою армію і добре озброїла її. Тепер з Ізраїлем рахується весь світ.

Палестинські хлопчаки кидають камінчиками в солдат, а Шарон б'є палестинські території сильною воєнною технікою, з гелікоптерів ракетами нищить міста і села, не звертає уваги, що гинуть безневинні люди. Ізраїльтяни присвоюють собі території й поселяються, а палестинські молоді революціонери свідомо обкладаються бомбами, йдуть між цивільне населення і розривають себе. Хтось з цивільних загине або ні, а революціонер гине. От і знає весь світ, що Ізраїль – держава, Шарон – Президент, а палестинці – терористи, так само як і чеченці...

Секретар РНБО п. П. Порошенко, голова уряду України п. Ю. Тимошенко і кожен пересічний українець повинні серйозно задуматися, щоб Україна не стала другою Палестиною через свою повторну наївність.

Я горда з того, що моя Тернопільщина віддала найбільший відсоток голосів на виборах 2004 р. за достойного п. Віктора Ющенка. Це тому, що в західних областях жив, живе і зігріває Україну дух Євгена Коновальця, Степана Бандери, Ярослава Стецька, Романа Шухевича. Тут передається національна високопатріотична свідомість дитині ще з молоком матері. І та дитина самостійну незалежну Україну не зрадить ніколи. Нехай цим духом переймається вся Україна.

Ще пару слів щодо популярного нині в Україні слова „примирення". Війна в 40-50 рр. не була громадянською війною, щоб миротворці мирили сторони. В одній і тій же сім'ї тата забирали до червоної армії на фронт, а син йшов в УПА. Було, що з тієї ж хати два брати пішли в ОУН-УПА, а один до червоної армії. Червона армія йшла під червоним прапором за Сталіна, за Родіну проти фашистів, а ОУН-УПА йшла під синьо-жовтим прапором воювати проти фашистських і совєтських окупантів за Самостійну Соборну Українську Державу.

Хто гинув в боях за Україну? Історична національна справедливість повинна примирити тих, хто кипить люттю проти справедливості.

Достойний п. Президенте, вирішальне слово за Вами.

Маруся Боднар,
Вінніпег, Канада

НЕ ГЛОБАЛІЗАЦІЯ, А НАЦІОНАЛІЗМ ПРОКЛАДАЄ ШЛЯХ У МАЙБУТНЄ

У той час, коли глобалізація торкається все нових і нових сфер нашого буття, життєво необхідно відстояти і зберегти нашу національну самобутність як шанс для розвитку нації. Лише національно-орієнтовані країни мають можливість зберегтись в епоху руйнування європейської цивілізації.

Це руйнування в тій чи іншій мірі передбачається у роботах Шпенглера, Тойнбі, Сорокіна. Моральні проблеми у працях цих вчених виступають у ролі провідної причини культурного занепаду і, як наслідок, занепаду релігійного, економічного, політичного і т.д. Криза християнства, несприйняття релігійних правил у повсякденному житті – руйнівні сили для відстоювання національних символів. Соціологічні дослідження на теренах Швейцарії, Австрії та Бельгії засвідчили занепокоєння респондентів втратами національних культур і народної творчості. Особливо втішає той факт, що цей показник серед респондентів вікової групи від 18 до 25 років дорівнює 63%. Тобто саме молодь найбільш усвідомлює небезпеку втрати національної ідентичності.

Сьогодні поняття „національна приналежність" схоже втрачає традиційні критерії визначення. Українець - це вже не просто людина, яка розмовляє українською мовою і народилася на території України у сім'ї батьків українців. Навіть тут ми відчуваємо дотик „цивілізації", стикаємося з таким ганебним явищем, як не усвідомлення людьми свого національного коріння. І коли це спричинене асиміляцією, то це ще якось можна зрозуміти. Але як пояснити те, що україномовні громадяни виступають за федералізацію, не сприймають народного Президента Ющенка, не визнають себе українцями? Коли таке чуєш, то серце обпікає лють і подив. У той же час є українці російського, білоруського, грузинського, вірменського та іншого походження, які навіть не завжди є україномовними, але пропагують українську культуру, читають українські книжки, слухають українську музику, віддають діточок до української школи. І саме вони в Запоріжжі підтримали В. Ющенка, а таких немало, майже 40% відсотків.

І тут постає питання: а хто ж тоді справжній українець? Я гадаю, що справжній українець той, хто пам'ятає свою історію, духовно підтримує релікти національної ідеї і його діла приносять користь українській нації та державі. Все це ми вже проходили в добу козацтва, коли козаками ставали росіяни, поляки і навіть французи і шотландці. Їхній дух і прагнення свободи повністю співпадали з прагненнями пригноблених українців. І вони билися за нашу незалежність завзятіше за деяких „землячків". Тому зважаймо не тільки на мову та походження людини, а перш за все на її діла, на те, що вона вкладає в розбудову української національної держави.

Юрій Мосаєв,
студент-соціолог, м. Запоріжжя

КОНГРЕС У ДІЇ

ЮРІЙ ЄХАНУРОВ: "НЕ ГАВКАЙТЕ..."

Народе, не знаю як у тебе, а перед нами, членами Дніпропетровського КУН, чітка картинка-асоціація. На ній: один - панок, другий - браток. Один з них, це шановний голова Дніпропетровської ОДА пан Єхануров, а другий…

О, другий – це, як не дивно, колишній, ще не зовсім забутий прем'єр Янукович. Обличчя різні, а дії однакові. Колишній незабутній прем'єр дозволяв собі «зацідити в пику» доволі впливовим посадовим особам, а нинішній „помаранчевий" діяч Дніпропетровщини дозволяє собі в присутності преси і представників політичних партій вислів: «Не гавкайте…».

А почалось все з того, що у відповідь на незрозумілу і сумнівно-порядну діяльність пана Єханурова дніпропетровські націоналісти провели низку мітингів протесту перед вікнами його робочого кабінету. Це видовище так не сподобалось заклопотаному „губернатору", що він одразу дав команду: „Заборонити!" Тепер усі незадоволені мають висловлювати свої протести найкращому в Дніпропетровську слухачеві - будівлі річкового вокзалу. Аби очі не бачили і вуха не чули… Та от тільки є в цьому розпорядженні Єханурова одна неузгодженість – Конституцію України воно порушує. І розраховане на тих, хто за давньої звички на всі накази відповідає: «Так!» - і не думає про те, чи правомірні вони, чи ні.

Але то справа юристів і суду. А от на конкретну пропозицію голови ДОО КУН Юрія Берези: обговорити наболілі питання в прямому ефірі, Ю. Єхануров чемно відповів: „Не доросли ще вони до того".

А коли ж доростемо? Коли на нас, малих і сірих зверне свої мудрі очі пан голова, вислухає наші з вами нагальні проблеми і вирішить всі питання?

На політраді, що відбулася 7 червня, Юрій Іванович просто вийшов із себе. Не сподобалось йому те, що голова обласної організації Конгресу сказав йому: „Друг Ющенка – це ще не посада…".

У відповідь пролунало: „Не гавкайте…".

Якщо людині нема чого сказати, вона вдається до лайки. Накричати, збити з пантелику – це відома тактика комуністичних і комсомольських діячів. Ви у них навчалися, пане обласний голово?

Але навіть якщо це і так, то Ви забули відомий вислів: «Собака – друг людини!». Отже, з Ваших слів виходить, що КУН – друг народу, і одночасно кожної людини. Дякуємо Вам за таку добру про нас думку.

Зі свого боку ми докладемо максимум зусиль, щоб вона завжди відповідала дійсності.

Прес-служба
Дніпропетровської ОО КУН

ВІННИЦЬКИЙ КУН ВОЮЄ З ВАНДАЛАМИ

23 травня у Вінниці члени КУН виявили пошкодження гранітних могильних плит на пам'ятнику героям ОУН-УПА. Повністю розбито одну гранітну плиту та частково пошкоджено іншу. Провід Вінницької обласної організації Конгресу звернувся із заявою до СБУ, прокуратури та УМВС області з проханням знайти вандалів та порушити кримінальну справу. Це вже третій випадок вандалізму за останні 5 років. Прикро, що жоден злочинець, ще не поніс кари.

Віталій Гусар,
голова Вінницької ОО КУН

ПРОКУРОР „КРИШУЄ" ЗАХОПЛЕННЯ ЗЕМЛІ

Кримінального характеру набули події в Донецьку 7 червня при черговій спробі будівельників поновити незаконне будівництво на вулиці Щорса ,13. До мешканців будинку, які не давали згоди на продовження робіт, Каримов Алім Гібадулович брутально застосував фізичну силу, травмував голову будинкового комітету Наталію Кононську, а також заступника голови КУН, помічника-консультанта народного депутата України Павла Мовчана - Марію Олійник.

На такі дії Каримова окрилив протест заступника прокурора області-прокурора Донецька Олександра Ольмезова на рішення виконкому Донецької міської ради, яка 23.03.2005 року скасувала свій попередній дозвіл п. Каримову на переоснащення і перепланування квартир № 1,2 житлового будинку під офіс з прибудовою виставкової зали і магазину непродовольчих товарів.

Текст протесту, вважають мешканці будинку, протирічить обставинам справи й свідчить тільки про те, що прокурор Олександр Ольмезов, як і раніше, продовжує „кришувати" незаконне захоплення землі, нерухомості в Донецьку. Люди продовжують боротьбу за свої права. І мають перший успіх: на цей раз міліція стала на захист мешканців, припинивши фізичні розправи Каримова. Потерпілі - Марія Олійник і Наталія Кононська, - готують матеріали до суду.

Прес-служба
Донецької ОО КУН

АКЦІЯ КУН У НОВІЙ УШИЦІ

7 червня у Новій Ушиці Хмельницької області РО КУН провела пікетування чергової сесії Новоушицької райради. На порядок денний сесії було винесено питання про відставку голови райради В. Войта. Цей горе-діяч видав чимало розпоряджень, які шкодять і громаді, і державі. Відчувши, що крісло почало під ним хитатись, видає розпорядження „Про передачу лісів в комунальну власність райради". Після цього почалося масове нищення і пограбування лісових масивів. Новоушицька селищна рада стала законним шляхом вимагати повернути ці об'єкти в комунальну власність територіальних громад. Відбулось кілька судових засідань судів різних інстанцій, в т.ч. й Господарського апеляційного суду України. Вони визнали розпорядження голови Новоушицької райради В. Войта незаконними. Але В. Войт умисно не виконує розпорядження судів, чим порушує закони і Конституцію України. Проти свавілля голови райради Новоушицька РО КУН організувала акцію протесту, в якій взяли участь більше 130 жителів району. Акцію Конгресу підтримали члени інших патріотичних партій та організацій. На сесії райради за відставку В. Войта проголосувало 24 депутати, „проти" – 29, утрималось - 6. Тепер наша районна організація КУН починає створення ініціативних груп щодо відкликання депутатів Новоушицької райради, які зрадили інтереси своїх виборців.

Сергій Купчик,
голова Новоушицької РО КУН

КРЕДО

Я - НАЦІОНАЛІСТ

Я – Українець, я – Націоналіст,
Любов до Вітчизни
найбільший мій хист.
За націю свою я стану грудьми –
Хай знають, що є в Україні
Ще вірні сини.
Так, я – повстанець,
так, я – бунтівник,
Свого народу я захисник!
Гасло моє: «Свободу нації!»
Націоналістам – слава!
Слава Організації!

Олександр Сєров, студент,
м. Полтава

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ПОВСТАНСЬКИЙ СИН

Живе в Полтаві меценат Орест Кісь - засновник фірми, що виготовляє нафтовидобувне обладнання. Він спонсорував будівництво православної церкви Київського Патріархату, капличку на місцевому цвинтарі, фінансував видання книги про прикарпатське село Тяпче, у якій розповідається про родину Ореста Кіся, зокрема дідуся, котрий вчителював у цьому селі.

Орест Кісь мав би носити прізвище Щегульський – так звався його батько, сотник УПА. Мати пана Ореста - Ірина не сміла розповісти синові правду про батька. Лише коли Оресту виповнилось 16, відважилась… Проте часи були непевними… До того ж, мати вважала, що Івана Щегульського, з котрим через важкі життєві обставини не встигла зареєструвати шлюб, немає в живих.

Після смерті матері син вирішив шукати свого батька. І… знайшов! Батько, на щастя, ще був живим, проте важкохворим, йому йшов 85-й рік… Про сина Ореста Іван Щегульський нічого не знав! Відбув табори, заслання за те, що воював в УПА. На пропозицію Ореста батько переїхав до Полтави, проте поховати себе заповів у Скалі Подільській на Тернопільщині, де жив після заслання. Син виконав заповіт батька…

Дивні долі людські!

Надія Дичка, м. Долина

НАС ВИКОРИСТАЛИ ТА Й ЗАБУЛИ?

Конгрес Українських Націоналістів у Кіровоградській області має на 21 район всього вісім районних організацій. Дуже важко загітувати когось вступити в КУН, адже серед переважної більшості населення слово „бандерівець" ще не користується популярністю. Зате сильні позиції соціалістів, дещо слабші в комуністів та бютівців. І цьому великою мірою прислужилися наші засоби масової інформації, особливо телебачення: завдяки екрану всі знають Мороза, Симоненка, Волкова, Кравчука. Брати ж інтерв'ю, скажімо, в Олексія Івченка тележурналісти не квапляться.

Коли я хотів виступити в місцевій школі чи гімназії, щоб розповісти молоді про героїчну боротьбу ОУН-УПА за волю України, шкільні керівники не зважилися організувати мені такі зустрічі, адже освітою в районі керують вчорашні комуністи.

Не розповідають про подвиги героїв ОУН-УПА ні „українські" газети, ні телебачення, ні радіо. А якщо кому з національно свідомих авторів і пощастить пробити на екран свій справді патріотичний сюжет, то його навмисне покажуть після першої години ночі, коли вже всі сплять.

Так було, так є… І я з сумом згадую той Великий Збір Конгресу Українських Націоналістів, в роботі якого брав активну участь Віктор Ющенко, який тоді ще тільки збирався йти в Президенти України. Як він тепло вітав новообраного голову КУН Олексія Івченка! І які палкі слова про співпрацю з нашою організацією лунали тоді! Які райдужні надії на торжество справедливості, на перемогу української національної ідеї цвіли!

І от не без нашої активної допомоги Віктор Ющенко став Президентом України. А що в житті змінилось?

Я все життя боровся за Україну, не раз через це дивився смерті у вічі, а зараз одержую поганеньку пенсію. Зате он вдвічі, а то й втричі більше отримують вчорашні комуністи, які нещадно грабували Україну. Їм, бачите, платять за „особливі заслуги перед Україною".

Звичайно, авторитет українських націоналістів серед населення значно зріс. Цьому могла б посприяти держава, офіційно визнавши величезні заслуги ОУН-УПА перед рідним народом… На жаль, нова влада не поспішає це зробити.

Вірю, що Віктору Ющенку зараз тяжко. Але чому він не хоче опертися на нас, націоналістів? А тому створюється враження, що нас використали під час виборів, а тепер забули.

Попереду вибори до Верховної Ради. Чи не пора нам на них заявити про себе на повний голос?

Володимир Поліщук, голова
Маловисківської РО КУН

ПІСЛЯПОМАРАНЧЕВІ РЕАЛІЇ

НАЦІОНАЛІСТ? ЗВІЛЬНЕНИЙ!

7 жовтня 2004 р. я влаштувався вантажником господарчої бази „Де факто".

Працюючи, розповідав про українсько-московські відносини. Під час Помаранчевої революції, незважаючи на глузування, я носив помаранчеву стрічку. З 1 березня 2005 р. почав працювати новий завідуючий складом О. Родіонов. Інколи я спілкувався з ним українською мовою, чим викликав його незадоволення. „Разгаварівайтє па рускі, у вас лучше палучаєца", - казав він мені. На перепустці моє прізвище, ім'я та по-батькові, посада надруковані українською (фотограф зробив на моє прохання). Родіонов і це сприйняв негативно: „У нас здесь прінято па рускі!". Невдоволення моїми розмовами про українсько-московські відносини, Тузлу та інше висловив мені й керівник виробництва металево-дерев'яних дверей пан Воробйов: „Тебя давно надо вигнать!". І ось 20 квітня завскладом О. Родіонов у роздягальні сказав мені: „Ви уволєни". До цього бесід зі мною не було, попереджень та зауважень також.

У кабінеті він повідомив, що я звільнений за пошкодження, які нібито зробив. Це твердження Родіонова я перевірив з головним інженером Конюхом і пошкоджень не виявили. Ввечері в конторі „Де факто" (на вулиці Ніжинський, 37) пан Родіонов в присутності головного інженера назвав вже зовсім іншу причину мого звільнення:

"1. Бере менше вантажу, ніж інші вантажники.

2. Заважає робітникам працювати своїми розмовами про українські проблеми."

Я розцінюю моє раптове звільнення паном Родіоновим, як переслідування за національну приналежність, за правдиве висвітлення нашої історії, як прояв українофобії, як порушення моїх громадянських прав.

Василь Гуркало,
член проводу Одеської МО КУН

ПРОПОЗИЦІЯ

ЗАПОЧАТКУЙМО ФОНД „ПОВЕРНЕННЯ"

У стародавній заповіді мовиться, що кожний народ має жити на землі, яку подарував йому Бог й що усі біди людства від порушення цієї заповіді.

Але жити на рідній землі не завжди і не всім вдається. Багато українців у різні часи й з різних причин були змушені виїхати в чужі краї. Багато з них тужать за рідною землею, мріють повернутися на Батьківщину, тут жити і працювати. Про це казала якось і Катерина Чумаченко. Але повернення на рідну землю пов'язане з великими труднощами й не тільки матеріальними.

Багато користі принесла б нашим землякам закордоном інформаційна допомога про можливість повернення на Батьківщину, про облаштування житлом, роботою і т. ін. Таку інформаційну допомогу міг би надавати створений українською державою (може і при підтримці меценатів) фонд „Повернення" з відділеннями у різних регіонах України. Його би могла очолити таж Катерина Чумаченко (тепер - Ющенко), бо вона дуже добре обізнана з цим питанням. Маю надію, що цю проблему буде розглянуто на найближчому Всесвітньому форумі українців.

О. Петренко, м. Харків

Є ПОСТУП

НЕ СУМУЙ, СУМЩИНО!

Сумський екс-губернатор В. Щербань – злодій, який заслуговує на відповідне покарання і зневагу людей. Це він після другого туру виборів Президента України кинув зі свого крісла слова, що стали крилатими: „Голосуйте за кого бажаєте, але запам'ятайте – рахували голоси будемо ми".

Прорахувався злочинець, не збагнув, що вільний народ - нездоланний. Народ повинен не тільки Щербаня, а всіх нечестивців позбавити можливості нахабно гребти під себе державне і громадське добро.

Був час, коли на Сумщині панували „донецькі". Всі посади були зайняті ними. Мов чорні круки, позвивали собі гнізда, з яких хижацькими очима, як на здобич, дивилися на багатства Сумщини. То був час бандитського рекету.

На щастя, чесна влада розігнала ту зграю хижаків. І наша Сумщина сьогодні постає з руїн. Сумна ще, бо шкоди наробили вороги багато: сільське господарство поставили на коліна, потребують порятунку економіка, культура, соціальна сфера. Але з приходом нової влади з'явилася віра в те, що ми, українці, як нація, посядемо гідне місце в європейській спільноті.

Віктор Гольцев,
с. Покровка, Сумська обл.

ТОЧКА ЗОРУ

У МИНУЛЕ ВОРОТТЯ НЕМАЄ

Новий уряд намагається роз'єднати владу й капітал, виправити недоліки приватизації, загальмувати подальшу корупцію, примусити олігархів-нуворишів всіх рівнів платити податки. Це, по суті, незначні економічні реформи - потрібні ширші. Треба усунути від влади на місцях прислужників капіталу, хоч вони опираються, без бою не хочуть нічого віддавати. Сьогоднішні суперолігархи мали б усвідомити: борючись з новою владою, вони борються з більшістю нації. Нація може побороти будь-який уряд і клан. Націю - ні.

Вони добре організовані, мають могутні фінанси й партії СДПУ(о), КПУ та Партію регіонів. Але ці партії - не нація, і її долю, як досі, вони вирішувати не можуть. Їм підспівують комуністична, соц-прогрес, "Союз", називаючи себе суперечесними. Власне, комуністи зрадили свою ідеологію і соціалістичну власність, розвалили Союз-колонізатор, стали олігархами-нуворишами, пограбували все, зруйнували агросектор. Суперолігархи-нувориші на пострадянському просторі, власне, - вони.

Тож, хай не пищить колонізаторське охвістя! В минуле вороття немає.

Микола Галичанець,
м. Тернопіль

Міністерство транспорту та зв'язку – форпост минулого режиму в Україні, могутня імперія, в якій проводилась обкатка тіньових управлінських і фінансових схем.

СПАДКОВІСТЬ ТОТАЛІТАРНИХ ТРАДИЦІЙ

Через протекціонізм попереднього глави держави, Мінтрансзв'язку одержав статус монополіста у стратегічному секторі економіки. Це дозволяло йому диктувати свої правила гри на ринку транспортних та інших послуг в Україні, замкнути усі фінансові потоки і отримувати надприбуток, який перерозподілявся „куди треба". Економічні, фінансові, посадові та інші злочини у сфері транспортно-дорожнього комплексу, будівництва, зв'язку та інформатизації знекровлювали національний організм, загрожували національним інтересам і безпеці України.

Була надія, що після Майдану апарат Мінтрансзв'язку піддадуть управлінській санації, а його кадровий потенціал – люстрації, зв'язок і будівництво відокремлять від сфер управління міністерства, а ресурси галузі реінтегрують.

Та після резонансного самогубства Георгія Кірпи і 100 днів діяльності його наступника Євгена Червоненка нічого не змінилося. Механізм суцільної криміналізації, розроблений і запущений під патронатом колишнього „гаранта Конституції", продовжує й досі успішно діяти. Праву оправу йому надає директор Департаменту нормативно-правового забезпечення Мінтрансзв'язку М. Ониськів. Ось лише деякі фрагменти його діяльності: сприяв укладанню збиткових для держави договорів щодо оренди берегових споруд в морських портах (зокрема, для п. Пінчука), відчуження державного майна, залізничного рухомого складу (зокрема, для ТОВ „Лем транс" і ВАТ „Укртрансліզинг") та ряду інших.

Розповідають, що за створення Укрспецтрансслужби і приєднання до Мінтрансу Держзв'язку, М. Ониськів отримав у центрі Києва квартиру всього через два місяці після працевлаштування у міністерстві, до того ж не перебуваючи на обліку в черзі на житло. А те, що він брав активну участь у загальновідомчій масовій добровільно-примусовій кампанії щодо вступу підлеглих в політичну партію Кірпи „Відродження", укладанні договорів з банком Кірпи АБ „Експрес-Банк" на розрахункове обслуговування і акціонерною страховою компанією дочки Кірпи ЗАТ „ІнтерТрансПоліс" на медичне страхування - то вже дрібнички.

Знаю все це, бо працюю у Мінтрансзв'язку, а саме в Департаменті, який очолює М. Ониськів. За мою державницьку позицію, захист галузевих інтересів, демократичні погляди, патріотизм, М. Ониськів уже півтора року переслідує мене, вимагає негайного звільнення з роботи.

На жаль, він знаходить підтримку в керівництва міністерством. Листом заступника міністра С. Кроля мене вже попереджено про звільнення з роботи, а наказом міністра Є. Червоненка я позбавлений надбавки до заробітної плати.

Вважаю, що нова та стара влади об'єднались і переслідують спільні політичні інтереси. Які саме? На це питання могли б дати відповідь органи безпеки й правоохоронці України.

Микола Венгерський,
головний спеціаліст Мінтрансзв'язку

ДЕ Ж ТА НОВА УКРАЇНА?

Живу я в місті Славуті на Хмельниччині. Вже тринадцять років працюю на тутешньому заводі „Будфарфор", якому незабаром виповниться сто літ.

У минулому це підприємство багато хто в Славуті називав своїм годувальником. Навіть у кучмівські часи двом тисячам наших робітників такі поневіряння не загрожували. Завод стабільно працював. Працівники одержували високі зарплати. При заводі діяли кафе, магазин, овочева теплиця. І люди добрим словом згадували директора Н. Виростікова та його команду, які були совісними і порядними та вміли господарювати для загального добра.

Та от директор пішов на пенсію, а на його місце Кучма прислав свого ставленика - молодого і спритного. Почалася „прихватизація": за безцінь продали і устаткування, і кафе, і магазин, і теплицю. Я бачив приватизаційні документи, в них вартість конвеєра глечиків дорівнювала нулю гривень і нулю копійок...

Невдовзі наш завод було оголошено збитковим! І тоді з'явився якийсь „торговий дім", який взяв завод в оренду на п'ять років.

Коли свого часу наше підприємство перетворювалося на акціонерне товариство, ми повірили, що куплені нами акції стануть нам у нагоді. А сьогодні на пальцях можна перерахувати тих, хто не продав свої акції „торговому дому". І тепер новітні власники заводу знущаються з людей. Наприклад, нещодавно грубо порушуючи колективний договір, вони змусили робітників написати колективну заяву про... відмову від будь-яких премій! Люди обурюються, але нишком. Так було і тоді, коли на початку злочинної діяльності „торгового дому" проти шахраїв рішуче виступила голова профспілки Л. І. Гуральська. Нам би тоді одностайно стати на боці мудрого лідера. А ми повірили брехливим зайдам. Навіть колишній наш директор на противагу Гуральській створив свою профспілку „Фарфоровик". Не важко було здогадатися, що з директорської посади він пішов не від того, що перевтомився, а щоб поступитися кучмівському ставленику – досвідченому майстру махінацій.

Гірко стає, коли подумаєш про те, що чекає на робітників славного заводу. Чимало серед них ветеранів, чиїми руками і розумом творилася ота слава. На жаль, лідери Помаранчевої революції, відпихнувши від владного керма кучмо-януковичів, на тому й заспокоїлись.

Пригадується, як під час одного з наймогутніших передвиборчих мітингів Віктор Ющенко згадав слова Богдана Хмельницького: настав час для того, щоб усі українці могли користуватися своїми правами. А ще Ющенко обіцяв, що наступного дня після його перемоги ми прокинемося в новій Україні. Ой, щось не видно тієї нової України!..

Н. Іванюк, м. Славута,
Хмельниччина

МАЙДАН В МИКІЛЬСЬКОМУ

У моєму селі Микільське, що на Херсонщині, мешкає комуняка-українонeнависник електрик-контролер В. Юдін. Це він, хоч би з ким говорив, нахабно заявляє про свою ненависть до української мови.

Під час виборчої кампанії Юдін у кожен дім заносив листівки з наклепами на В. Ющенка.

Попрацювала на Януковича і голова Микільської сільради О. Ковальська. Її підлеглі двічі „забували" внести моє прізвище до списку виборців. У другому турі до списків не потрапили 28 чоловік, у чиїй оселі був портрет В. Ющенка, а на воротах помаранчева стрічка.

Злочинну владу завзято підтримує старший лейтенант міліції С. Головатий (Білозерський райвідділ МВС). Цей держимо́рда за попередніх режимів хамив людям. Сфабрикував проти мене документи, подав їх до суду, сподіваючись, що ось-ось зможе накласти на мене кайданки. На щастя, фальсифікацію було викрито. До суду надійшли документи, на підставі яких за всі свої злочини С. Головатий має бути покараний. Але суд затягує розгляд цієї справи, як і багатьох інших, бо на Херсонщині представники старої влади майже всі залишилися на своїх постах, затято підтримуючи один одного, чекають на реванш за поразку на виборах.

Ситуація на Херсонщині змусила голову парламентського Комітету з боротьби з організованою злочинністю В. Стретовича заявити: „З приводу того, що відбувається, у мене більше скептицизму, ніж оптимізму. Область не зможе успішно розвиватися, поки на посаді прокурора залишатиметься Кузьменко. Я вже неодноразово просив Генпрокуратуру переглянути це кадрове призначення. Але реакції я ще не дочекався. І в Херсоні мені кажуть: приїздив перевіряючий з Києва, завантажився рибою, іншими товарами та й поїхав собі, а тут усе залишилося шито-крито".

Тутешній майор міліції Мартинов викрив банду, що крала у селян комбайни. І обласна прокуратура порушила судову справу проти... майора Мартинова.

Помаранчева революція триває по всій Україні і в нашому селі зокрема. Розповсюджуємо газету „Нація і держава". Хочемо, щоб нашу сільську раду очолив член Конгресу Українських Націоналістів, молодий юрист Г. Загорулько.

Звичайно, успіх на місцях залежатиме від політики Президента України. Тож і звернувся я зі своїми болями та тривогами в приймальну Президента в Херсоні, де мав розмову з консультантом Любов'ю Скавиш, яка погодилася зі мною, що херсонські прокурори, судді і міліція працюють проти Віктора Ющенка та його команди. Консультант приймальні Президента порадила мені звернутися до... лідера моєї партії та міністра внутрішніх справ. Така порада змушує теж глибоко задуматися над ситуацією, що склалася в Україні. Авторитет Президента починає падати. Це серйозне попередження тим, хто робить революцію, не знаючи її законів.

Петро Галата,
с. Микільське на Херсонщині

ЗВУК ПАПОРОТІ

‹1 В результаті співак опинився в прокрустовому ложі вузького діапазону й скромного набору виконавських технік. А на прес-конференціях і на вечірках в Євроклубі співалося розкуто й весело, як хотілося і що хотілося, і разом з діапазоном мистецької майстерності синхронно розширювався діапазон сприйняття у слухачів – від подиву до легкого потрясіння.

Туркиня Гюльсерен виступила на конкурсі із гарною, милозвучною, але зовсім ніякою пісенькою, котра через свою невиразність відразу ж загубилася у загальній масі вже сто разів чутого. Та коли в конференц-холі вона заспівала арію Цариці ночі із опери Моцарта „Чарівна флейта", присутні стрепенулися. Ця арія одна із найскладніших у світовому оперному репертуарі, вона є еталонною для демонстрації найвіртуознішого варіанту колоратурного сопрано. До того ж співала Гюльсерен абсолютно оперним професійно поставленим голосом. Це було б не дивним, якби співачка працювала виключно в такому вокальному жанрі. Але після класичної арії вона не менш професійним джазовим голосом охоче й легко імпровізувала на запропоновані слухачами композиції у джазовому стилі. У її ж фольклорних наспівах аж проймала душу східна автентика. Можливо, цей голос – один із кращих у світі.

Протилежний приклад – мальтійка Кіяра, що переконливо здобула друге місце. Пісня підібрана ідеально (це той ідеал, який має бути нормою). Голос досить гарний, але не вражаючий і далекий до видатного. Проте задіяний він був оптимально. Але голос, як відомо, не єдина складова перемоги. В даному разі велике сугестивне значення мали оригінальні деталі, що різко контрастували із загальним контекстом концерту: відсутність балету, нестандартна для подібних шоу зовнішність.

Значно менше, ніж Гюльсерен, але все-таки постраждала від невдало вибраної пісні і Шірі Леймон з Ізраїлю. Вокальний твір, сам по собі прекрасний, був виразно замалим для неї. Це стало достеменно ясно всім також на прес-конференції. Можна згадати лиш пісню з репертуару Уітні Хюстон (з фільму „Охоронець"): вона давно стала хітом, тож пересичений різними інтерпретаціями слухач зазвичай уже наперед налаштований скептично. Треба мати сміливість і неабиякий потенціал, щоб зважитися здивувати ще однією версією. І Шірі таки здивувала. Як сказав мій знайомий музикант з Іспанії, „вона похоронила всіх, чий репертуар заспівала". Не маючи за плечима солідних музичних академій, дівчина вирізняється рідкісною культурою виконання, котра досягається в результаті тривалих зусиль. Це той випадок, коли людину „Бог поцілував" – при народженні дав скарби, які не можна здобути ніякою навіть надгероїчною працею. У неї від природи тонке відчуття звуку, глибинний органічний зв'язок з піснею, вона вкладає у спів стільки душі й любові, що, здається, сама стає звуком і піснею. Якщо врахувати ще унікальний тембр голосу і харизматичність особистості, то можна стверджувати, що незабаром над світом засяє ще одна мистецька зірка першої величини.

У колі моєї симпатії не було білоруски Анжеліки Агурбаш, чисто по-людськи душа чинила опір тиску тієї потужної піар-кампанії, якою супроводжувалось ім'я співачки. Але так само по-людськи стало шкода її на виступі в півфіналі: і пісня ніяка, і спів поза нотами. В такій ситуації хвалебний галас замість позитиву зіграв роль негативу. Тим більше, що виступала Анжеліка відразу ж після ізраїльтянки і таким чином майже наглядно були співставлені дві контрасні моделі: мінімум „промо" й радість відкриття – та максимум запопадливого надокучливого піару й гіркота розчарування. І тільки вже після закінчення „Євробачення" прослухавши диск з її фольклорними роботами, я щиро здивувався: є голос, є щира глибина проникнення в автентику! Аж трохи защеміло серце, бо стало ясно, що той виступ співачки був просто катастрофою для неї і що її команда мимоволі підставила її.

Російську співачку Наталію Подольську спіткала подібна доля. Іміджевий образ вокалістки примітивніший справжнього - людського й мистецького. Гарний голос, добре написана пісня, непересічна особистість самої Подольської, - але першим же дисонансом у цій симфонії було фото артистки в буклеті, яке більше пасувало б солодкавій попсі з порожнім текстом. А тут серйозна рокова композиція, - вкупі з блискучим виконанням вона вражала професійною філіграністю. Особисто я пророкував Подольській успіх, на що вона заперечила: „Росія не входить в число фаворитів конкурсу..." Чесно кажучи, її місце в підсумковій таблиці мене й зараз дивує.

Звичайно, фото – це лише одна дрібна деталь, а результат визначається сукупністю усіх деталей у своїй довершеній повноті. І він не завжди піддається попередньому прорахунку. Адже визначальним тут є химерний критерій: „Подобається - не подобається",- він визнає з усіх оцінкових координат. Хтось виграє завдяки балету, хтось якраз тому, що він відсутній – балет, бек-вокал, барабан, бантик, фантик... Один геніальний російський зодчий так учив своїх майстрів будувати церкви: „Рубить в высоту как мера и красота скажут".

У переможниці гречанки Гелени Паपарізу оптимально була витримана міра, - баланс усіх складових. Комерційна пісня, зроблена в форматі „Євробачення," віра в перемогу, колосальний промо-тур по Європі. Останнє – те, що прораховується найлегше, з великою мірою вірогідності. Ще до фестивалю пісня Гелени вже стала навіть модною, її всі наспівували. А людська психіка влаштована саме так, що найбільш комфортно сприймається музика знайома, котра вже ніби стала часткою тебе самого, бо інтегрувалася в твою нервову систему і твій темпо-ритм,- вступила в резонанс із твоїми власними частотами і тому реакція відторгнення мінімальна. До того ж пісня гармонійно узгоджена з голосом, отже є резонанс твору й виконавця. Хоча набір шоу-бізнесових красот стандартний: сценічна зовнішність, пристойний середній голос, фірмова фонограма, елементи фольклору...

Останнє було присутнє майже в усіх конкурсних піснях, - позначився вплив Руслани. Тому публіка мала змогу насолодитися ароматом цілого етнічного букету. Але якщо Руслана видихнула свої „Дикі танці" із самої глибини рідного етнічного коріння, то представники інших країн показали переважно лише зовнішній декор, що призвело до створення якогось збірного шаблонного „образу фольклору". І тому ми чули арабську орнаментику у пісні білявої англійки Джейвін, тому майже не різнилася між собою етніка слов'янських народів, тому єдиним фольклорним пластом виглядали дуже різні етнокультури Турції, Греції, Андори і т. д. Те, що національна самобутність - явище надземне, відчуває кожен і на підсвідомому рівні знає, що то є цінність основоположна. Вона завжди живить душу як першоджерело, і хвилює як відблиск істини. Тому митці відпочивають душею у цій царині. Але часто виносять звідти полегшений варіант істини, інколи смішний до курйозу. Видатні композитори XIX століття (а це і Глінка, і Бородін, і Римський-Корсаков, і пізніше Рахманінов) залюбки „описували" східні країни і в якості переконливого виражального засобу використовували їхній екзотичний фольклор. В результаті маємо красиве явище, але штучне – псевдофольклор, а музикознавство отримало парадоксальний науковий термін „російський схід"(російський орієнталізм). Отже, заграванння з етнічною константою – ріц ризикована і „Євробачення-2005" вкотре це підтвердило. Може невдовзі зродиться науковий термін „євробаченський фольклор"? Хоча деякі гурти виглядали дуже переконливо у щирому прагненні не відриватись від свого глибинного національного пласту: так хорватський співак Борис Новкович привіз із собою не тільки архаїчні народні інструменти, а й провідний автентичний ансамбль своєї країни „Ладо". А унікальність мелодики сербського гурту „No Name"полягала в тім, що спосіб ритмічної організації музичного мислення, характерний для сербського національного мелосу (специфічний семидольний розмір) було благополучно перенесено в контекст популярної, характерної для всіх часів і народів гармонічної секвенції.

Формат „Євробачення" постійно розширюється - процес закономірний і невідворотний, бо число учасників зростає, а світ і його уподобання тим часом природно змінюються. Здивувало не те, що в конкурсних концертах з'явилися рок-гурти, а те, що всі вони не тільки з півфіналу потрапили в фінал, а й увійшли в десятку переможців. Це молодий норвезький колектив „Wig Wam", молдовський гурт „Zdob si Zdub" і дівочий гурт із Швейцарії „Vanilla Ninja. Видно, Європа скучила за „старим добрим роком", адже в останнє десятиліття його стрімкі хвилі трохи пішли на спад. Чи просто скучила за природним живим звуком, а він є найпершою умовою справжнього чесного року.

Що стосується „Ґринджол", то ситуацію маємо дуже нестандартну. Буває, що спосіб повідомлення важить більше, ніж саме повідомлення, що спроба подарунку миліша самого подарунку, що засіб для досягнення певної мети переважує саму мету. За великим рахунком наші хлопці свою перемогу отримали вже тоді, коли саме за них проголосувала українська спільнота. І ми всі разом отримали перемогу тоді, коли їхня пісня (наша пісня!) здолала відбіркові бар'єри міжнародного конкурсу.

Бо для нас усіх квітка папороті все одно була б помаранчевою, яким би кольором її не намалювали.

Ярослав Одрин

На світлинах: переможиця Євробачення гречанка Гелена Папарізу; конкурсанти з Молдови гурт „Zdob si Zdub"

нація і держава
14.06 – 20.06. 2005 р.

ОДА МУЖНОСТІ Й ЧЕСТІ

*Пам'яті великого українця
Петра Яцика*

Україно моя чарівлива,
як нелегко сьогодні тобі,
де од віку до віку (крізь зливи!)
твій лелечий політ - в боротьбі.

Між світанків, на кручах Бояна,
де зоріють черемхи сніги,
так зухвало (і скритно, і явно!)
топчуть гідності ряст вороги.

Ще із давніх-давен бусурмани,
знавісніло, під вихор копит,
шматували вишневі тумани –
цих духмяних садів оксамит...

Й ще за сивих часів
запорозьких,
у походах і битвах, - коли
наших прагнень
блакитні волошки
на знамена відваги лягли...

...Розмах поля і пахощі рути
Пісня коників -
подзвін стремен!..
Ось вони, невпокорені Крути —
світ спадковий
козацьких племен!

Ні, безбатченки й зайди, із висі
мій лелека на рінь не впаде, —
є у долі призначення вище:
це - безсмертя Соборних ідей!

Будьте пильними, лагідні очі!
Не залиште на корм сатані
ті, п'янкі, помаранчеві ночі,
ці, солоні, відродження дні.

Геть, наруго, облудо і скверно!..
Час - він виборе правди есе!
Наш Майдан - то Очищення ера
й віра в Націю - ТАК! - над усе!

Нам огидна зросійщення миска,
вже ж бо вільна
Держава калин...
Рідна мово моя українська –
Божа Матір Свята, встань з колін!

Валерій Вергун,
голова літературно-мистецького
Об'єднання ім. Григорія Косинки з
м. Українка, що на Київщині

Календар українського націоналіста

14 червня 1891 р. – народився Євген Коновалець, полковник, командир корпусу Січових Стрільців, керівник УВО та перший голова ПУН і ОУН.
15 червня 1934 р. – член ОУН Григорій Мацейко вбив польського міністра Пєрацького у Варшаві.
15 червня 1941 р. – народився Іван Миколайчук, кінорежисер і актор.
17 червня 1930 р. - народився М.М.Горинь (1930), український громадський і політичний діяч.
18 червня 1939 р. – відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку на його могилі в Каневі.
19 червня - День Святої Трійці.
19 червня 1945 р. – загинув у бою з більшовиками майор УПА Василь Брилевський-Боровий.
21 червня 1897 р. – народився Юрій Кондратюк, славетний піонер космонавтики.
21 червня 1941 р. – помер Богдан Лепкий, український письменник.
22 червня - День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні.

Слухайте радіожурнал Конгресу Українських Націоналістів "Нація" щосуботи об 11:05 на хвилях радіо "Промінь".

БАНДЕРІВЦІ БОРОЛИСЬ І НА СХОДІ

Ніч на 20 лютого 1943 р. видалась морозною... Для двох малих дівчат вона стала жахом, що закарбувався в пам'яті на все життя: "Нас розбудили постріли. Виглянувши у вікно, ми побачили, що з тюрми німці виводять групи в'язнів, чоловік по 20-30 і заштовхують прикладами в погреби. В однієї жінки вирвали з рук дитину і кинули вниз. Раптом з погреба, вже переповненого людьми, вибігли двоє приречених і кинулись в різні боки: один побіг у бік вокзалу, а інший - просто під наші вікна. Тут його і наздогнала гестапівська куля... До вбитого підбігли двоє поліцаїв і з лайкою потягли за ноги до тюрми ". Схвильована жінка деякий час мовчить, витираючи сльози. Потім продовжує: "В ту ніч 20 лютого ми з сестрою не спали вже до ранку. Бачили, як поліцаї з білими пов'язками на руках кидали в погреби гранати. На світанку підкотили цистерну і стали щось заливати в погріб.

Стався вибух величезної сили. Поліцая вибуховою хвилею відкинуло на кілька метрів. Ми з Галинкою зраділи, що хоч одного нелюда досягла кара, але даремно. Оговтався... Став відповзати убік".

Неля Іванівна Феденченко (а це вона була свідком страти) усе життя дивується: чому ось уже більш ніж 60 років подробиці тієї страшної ночі оповиті мовчанням? Чому біля тюрми не вшановується пам`ять замордованих окупантами сумчан? Пробувала писати, нагадувала дослідникам, виступала на зборах ветеранів, та все марно. Глуха стіна байдужості. А через деякий час тюрму зруйнували, і те місце залили асфальтом.

Подію замовчували, бо розстріляні тієї ночі в сумській тюрмі патріоти були не радянськими партизанами і не військовополоненими Червоної армії. Вони були українськими націоналістами – членами Сумського підпільного осередку ОУН – Бандери. Із розсекречених архівних матеріалів з'ясовується, що на Сумщині в роки Другої світової війни діяла розгалужена підпільна мережа ОУН. Закладалася вона похідними групами, які після проголошення у Львові 30 червня 1941 р. відновлення Української держави рушили на східну Україну піднімати народ на боротьбу. Ее тільки в Сумах, але й в окремих районах: Роменському, Краснопільському, Лебединському, Кролевецькому та інших виникають нелегальні структури бандерівської ОУН.

Пізніше, коли вже було сформовано українське підпілля на Сумщині, його посилили кадрами з Вінниччини.

А ось уривок із донесення гестапо: „12 грудня 1942 р., Суми. Політична ситуація. Рух опору української інтелігенції стає все агресивнішим. СД розкрило нитки аж до Києва, до централі руху Бандери.

Арештовано обласного провідника Сапуна, двох районових провідників і 38 членів ОУН. Керівники школи перекладачів організовують мережу ОУН (рух Бандери) і підбирають людей, яких потім представляють як осіб, достойних довіри німецької влади...

Театральні групи ведуть нелегальну пропаганду. Їхню діяльність і розмови важко проконтролювати. Згідно з деякими чутками, ОУН має намір будувати в Конотопі фабрику боєприпасів. Центр ОУН є у Києві. ОУН діє за принципом кілець. Можна бачити зовнішнє кільце, а серцевина залишається недосяжною".

У період німецької окупації Семен Сапун, директор приватної гімназії, керував сумською організацією ОУН, яка діяла під прикриттям "Просвіти". У жовтні 1942 р. він та інші керівники сумського підпільного осередку були заарештовані німцями і після жорстоких катувань розстріляні. Про це повідомляють матеріали архіву УСБУ в Сумській області.

На сьогоднішній день вдалося встановити, що Семен Сапун до війни був учителем фізики 4-ї Сумської школи, колишній член СВУ, за що й був репресований у 1938 році. Його тюремні поневіряння - тема окремої розмови. Усі люди, які його знали, пригадують, що це була надзвичайно чесна й порядна людина. З початком німецької окупації йому вдається організувати "Просвіту", під опікою якої діяли школа перекладачів, українська гімназія, школа художньої вишивки. В школі перекладачів відбувалася підготовка підпільників ОУН. С. Сапун влаштовував на роботу в ці установи членів підпілля під виглядом викладачів.

Тут обговорювались плани діяльності, готувалися листівки. За наказом Проводу по області було відряджено людей з завданням організовувати підпільні осередки в районах.

До Краснопільського осередку ОУН належали вчителі Чепурний і Волхов. На Роменщині підпілля ОУН розбудував член похідної групи "Остап". Керівниками роменського підпілля були В. Мазур, поети Леонід Полтава, М. Чигирин. У Лебединському районі тільки актив ОУН налічував близько 50 осіб.

У деяких, придатніших для партизанської війни районах (наприклад, Кролевецькому) наші підпільники організували навіть загони УПА, які вели боротьбу аж до 1948 року. Накази й розпорядження через підпільних кур'єрів надходили з Києва від Провідника ОУН на Східних землях Дмитра Мирона ("Орлика"). Агент НКВС видав гітлерівцям С. Сапуна і його друзів, а начальник Краснопільської поліції (і одночасно командир партизанського загону!) Барановський – краснопільських патріотів на чолі з Г. Мірошниченком.

Старший помічник начальника політичного відділу Центрального штабу партизанського руху полковник Конкін 1943 р. засвідчував, що протягом трьох місяців ідуть арешти (німцями) членів ОУН. Арештовано до 3000 осіб. З них у Сумській області 280 чоловік. Серед арештованих багато вчителів.

Енкаведисти виявляли націоналістів, вдаючись до провокацій. Вони ще у 1943 – 1944 рр. активізували створення на східній Україні провокативної мережі "лже ОУН". Це давало можливість, з одного боку, виявити старих членів та симпатиків, які мали зв'язки з ОУН і залишились невикритими радянськими спецслужбами; з іншого боку, виявляти націоналістичний елемент, втягуючи його в організацію, і пізніше позбавлятись його або використовувати для агентурної роботи. Таким чином, до речі, енкаведисти планували знищити Максима Рильського та Остапа Вишню. На щастя, Служба Безпеки ОУН дізналася про цю провокацію і попередила письменників. Згодом сталінськими спецслужбами було створено фіктивний провід ОУН на сході України та низку регіональних осередків. Таким чином на 5 березня 1944р., за повідомленням радянських органів безпеки, на території Сумської області було виявлено чотири осередки ОУН, заарештовано 18 учасників і на двох оголошено розшук.

Сьогодні над зітлілими кістками героїв по залитих бетоном доріжках їздять авто, жваво йде торгівля. І ні імені в назвах вулиць, ні пам'ятника. Хіба що пам'ять і сумління...

Після вигнання з Сум німців з тюрми було звільнено 96 в'язнів. Невже нікого не залишилося в живих?

Геннадій Іванущенко,
м. Суми

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@ukr.net**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!